

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXIII.

Syllogismus 2. De Sanctitate morum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

presè excludit à Regno Dei fornicarios.
1. Cor. 6. v. 9.

10. Ob. 2. In Jure Pontificio reperiuntur quaedam planè flagitiosa, ac inter alia in Decreto Gratiani c. 2. causa 12. q. 1. dicitur, *amicorum omnia debere esse communia, etiam uxores.* Et c. 4. Dist. 44. ex Conc. Tolet. docetur, *eum, qui non habet uxorem posse habere concubinam.* Ergo doctrina Ecclesie Romana non est sancta. R. ad 1. Assumentum illud de *communione uxorum* est suppositivum, nec reperitur in manu-scripto authentico Clementis

Romani, ex cuius epist. citatur textus. Gratianus saepe ex viciosis exemplaribus malè descripsit, & eatenus tantum auctoritatem habet, quatenus cum originibus concordat. Ad 2. Ibi nomine *concubine* intelligitur vera uxor, sed minùs solenniter ducta, scilicet sine tabulis dotalibus, & sine alijs Juris tum Civilis tum Canonici solennitatibus & privilegijs juxta veterem morem, præsertim Antiquæ Legis. Videtur fuisse conjugium hoc simile illi, quod hodie vocatur Matrimonium Conscientiæ.

SYLLOGISMUS II.

Vera Christi Ecclesia debet esse sancta in suorum membrorum vita & moribus.

Sed Lutherana non est sancta in suorum membrorum vita & moribus.

Ergo Lutherana non est vera Christi Ecclesia.

Major probatur

11. 1. Ex Scriptura. *Dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem honorum operum.* Tit. 2. v. 14. *Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret &c. ut sit sancta & immaculata.* Eph. 5. v. 26. 27. *Omnis arbor bonos fructus facit. A fructibus eorum cognoscetis eos.* Mat. 7. v. 16. *Vos autem genus electum, Regale Sacerdotium, gens Sancta.* 1. Petri 2.

v. 9. Idem insinuant illæ parabola, in quibus Ecclesia comparatur saganæ pisces bonos & malos congreganti, & area triticum & paleas (hoc est, homines sanctos, & peccatores) asservanti. Ergo in Ecclesia Christi semper debent esse homines sancti, saltem aliqui.

2. Ex efficacia doctrinæ. Non enim doctrina sancta, quam habere debet Ecclesia Christi, potest esse sine fructu; id enim intendit Christus per suam doctrinam, per consilia Evangelica, per suas adhortationes ad sui sequelam, ad sectandam perfectionem, sanctitatem vitæ, charismata meliora &c. ut sal-

saltem aliqui, exemplum Christi proximius imitantes, excellentiorem sanctitatem adipiscerentur; spectatque ad providentiam Christi, ut semen suae doctrinae afferat fructum, trigefimum, sexagesimum, vel etiam centesimum. *Verbum meum, quod egredietur de ore meo, non revertetur ad me vacuum.* dicit Deus Isa. 54.

3. Ex confessione propria Lutheranorum, juxta quos Ecclesia ex essentia sua est congregatio *Sanctorum*, ita ut peccatores non sint membra illius vera, sed solum admixti in externa societate. Ceterum pro certo supponendum hic est, quod vera sanctitas & perfectio Evangelica non consistat in sola fide, sed in hac, & simul in actibus aliarum virtutum, praesertim charitatis erga Deum, & proximum; qui enim non diligit, manet in morte, 1. Jo. 3. Et si quis fidem omnem haberet, ita ut montes transferreret, charitatem autem non haberet, nihil ipsi prodesset. 1. Cor. 13. Praeterea insignem sanctitatem, in diligenti imitatione Christi consistentem, nunquam obrinet, qui solum observat praecipua, nisi etiam sequatur consilia Christi, actus virtutum arduos exerceat, se ipsum fortiter vincat, passionem animi domet, pura in omnibus ducatur intentione &c. Haec enim omnia Christus in suo Evangelio vel praecipit vel suavit: utique autem non frustra praecipit, nec frustra suavit; ita ut non semper habeat aliquos saltem, apud quos fructificent ejusmodi mandata & consilia.

4. A posteriori, cum experientia
R. P. Pichler Theol. Polemica.

constet, & ex factis hystorijis, in vera Ecclesia utriusque Testamenti existisse viros eximia, imò & prodigiosa sanctitatis, uti erant Patriarchae in Lege Naturae; Prophetae ac alij in Lege Scriptae; Apostoli, Episcopi, Patres, Doctores, Martyres, Virgines, Ordinum sacrorum Fundatores &c. in Lege Gratiae: ergo signum est, quod Providentia Divina in vera Religione semper florere velit sanctitatem in vita ac moribus proflus conspicuam, & coram mundo illustrem, ut inde glorificetur & magis colatur Deus, juxta illud: *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est.* Mat. 5. v. 16.

Notandum hic est, sanctitatem in vita & moribus fidelium, juxta doctrinam suae Religionis viventium, etiam se sola esse notam verae Ecclesiae, non modò negativam, sed etiam affirmativam, si de illa sufficienter constet, uti constare potest attentis diligenter circumstantijs, praesertim si accedat communis persuasio hominum, vel etiam miracula, vaticinia &c.

Dices. Sanctitas est interna & invisibilis: ergo non potest esse nota Ecclesiae verae. R. Licet vera sanctitas consistat praecipue in actibus voluntatis internis, ea tamen sufficienter dignoscitur per opera pia & sancta, tanquam bona radix ex bonis fructibus, vel sicut anima hominis fit sensibilis ac exterior cognoscitur per discursus & operationes rationales. Per operationes igitur externas virtutum, sine quibus nec

L I darur

datur sanctitas interna, sit ista sufficienter sensibilis, adeoque interna per sanctitatem externam.

Urgebis. Opera externa sunt communia hominibus bonis & malis, & saepe nos decipiunt, suntque non raro re ipsa hypocrisis, qui nobis videntur sancti: ergo sanctitas vitae & morum non potest esse nota verae Ecclesiae. R. T. A. nam diu non potest simulari sanctitas coram attentis & curiosis observatoribus. N. C. vel D. C. ergo sanctitas vitae singulorum hominum in particulari & seorsim non est nota verae Ecclesiae. T. C. Sanctitas vitae omnium, qui in aliquo certu habentur pro sanctis. N. C. Licet forte in quolibet particulari homine possimus falli circa ejus sanctitatem veram, non tamen possimus falli circa sanctitatem totius collectionis; Deus enim non potest permittere, ut non aliqui saltem (licet nobis determinate & in individuo non cogniti) sint veri sancti ex fidelibus; qui enim alias Ecclesia possit dici *Sancta*, uti tamen dicitur in Symbolo Apostolico, si nulla ejus membra essent vere sancta? Vera igitur fides, licet in singulis possit dari absolute sine sanctitate, non potest tamen dari in omnibus simul sumptis sine sanctitate tam interna quam externa.

Minor constat

1. A posteriori: cum nullus unquam fuerit habitus pro sancto ab Orbe Christiano, qui Lutheranismum professus est, non minus, ac nullus pro sancto est habitus, qui Arianam, Pelagianam,

Anabaptisticam, vel aliam haeresim secutus est. Neque ullus fecit miraculum vel unicum, cum tamen Deus saepe solitus sit sanctos & dilectos servos suos multis magnisque prodigijs facere conspicuos coram Mundo in contestationem sanctitatis eorum. Unde apud Germanos natum est verus illud proverbium: *Man glaubt an keinen Heiligen / er thue dann Wunder, Zeichen.* Ostendant Lutherani & nominent nobis vel unicum suae sectae addictum, qui fecerit miraculum verum, qui ab Orbe Christiano fuerit habitus pro Sancto &c.

Confirmatur 1. Si aliquis fuisset insigniter & vere sanctus apud Lutheranos, tunc utique fuisset Martinus Lutherus eorum protopater & Reformator: sed iste certe non fuit; is enim, cum reformare aggressus est Ecclesiam, ac inducere Lutheranismum, fuit homo votifragus, Deo & superioribus suis rebellis, perfidus Apostata, sacrilegas nuptias post emillum castitatis perpetuae votum contrahens cum Moniali pariter jam Deo devota, atque in hoc sacrilego connubio permansit usque ad finem vitae. Item fuit homo blasphemus in Deum & Sanctos, superbus & arrogans, ebriosus belluo, obscenus & trivialis scurra, maledicentissimus in quosvis sibi adversantes, etiam Principes tam Ecclesiasticos quam Politicos, familiaris diaboli discipulus, audax Bibliorum & Symboli Apostolici corruptor &c. Vide *meum Examen Polemicum August. Conf. art. 2.* Major inde suadet, quia utique decet, ut primus, qui reformat, sit insigniter sanctus, ceteri enim hunc sequuntur.

Si

Si igitur Reformator non est sanctus, nec ceteri esse possunt.

Confirmatur 2. ex propria confessione Adversariorum, qui non tantum nullum insigniter sanctum ex nova doctrina enatum referunt, sed potius de suorum perverſitate multum conqueruntur. Lutherus in Poſtilla Domest. Dom. 1. Adv. Videmus (ait) quod hoc tempore (Reformationis Lutheranae) homines sint multo peiores, crudeliores, tenaciores, libidinosiores, quam antea unquam in Papatu fuerunt. In Praef. ad Poſtillam Eccles. Noſtrorum plerosque septiceps ille diabolus invaſit, & deteriores effecit, quam in Papatu fuerunt. Andreas Musculus celeberrimus Praeco Dom. 1. Adv. Cum nobis Lutheranis hoc tempore ita agitur, ut, si quis videre velit ingentem turbam nebulonum, hominum turbulentorum, fallacium, impostorum, ſenorum, civitatem aliquam adeat, in qua Evangelium pure (id est, Lutheranice) predicatur, caſervatim sales ibi reperiet &c. apud quos homines omnis virtus & honestas penitus extincta est &c. omnia diabolo ſrena laxa &c. Similem confessionem publicam de ſuis Lutheranis faciunt Melancthon ad c. 6. Mat. Jo. Brentius ad c. 3. Mat. Jacobus Andreæ conc. 4. ad c. 21. Luca, Wigandus & alij apud Coccium to. 2. l. 8. art. 12. Jam sic argumentor. Si tanta perverſitas Lutheranorum exiſtit statim primis Reformationis temporibus, ubi communiter solet eſſe major fervor & pietas, quid poſterioribus annis evenerit? Unde non mirum, quod inter Calvinistas, dum genio indulgere volebant, dicatur

R. P. Pichler Theol. Polemic.

invaluisse hoc proverbium: *Hodie Lutheranice vivamus.* Nec ægè ferre poſſunt, quod de ipſis ſcripſit P. Vitus Ebermann in ſuis Trophæis troph. 1. c. 8. ipſe, ait, qui per 23. annos cum Lutheranis vixi, tantum non jurare auſim, me neminem unum, qui cum iis perſe veraverit, vidisse, de quo probabiliter judicare potuerim, eum eſſe Spiritualem, Spiritu DEI agi, quærere, que *ÆSU Christi*, non autem, que ſua ſunt. Ejusmodi homo in catu Lutheranorum eſt rara avis, alioque ſimillima corvo.

2. A priori; talia enim principia habent Lutheranæ, ut nullus poſſit eſſe sanctus. Nam ad ſanctitatem 1. requiritur obſervatio mandatorum Dei, in qua conſiſtit dilectio Dei, ad ſalutem neceſſaria: *Qui habet mandata mea, & ſervat ea, ille eſt, qui diligit me.* Jo. 14. v. 21. *Si vis ad vitam ingredi, ſerva mandata.* Mat. 19. v. 17. Sed Lutheranis eſt impoſſibile obſervare mandata Dei. 2. Immunitas à peccatis, ſaltem mortalibus; *Odio enim ſunt Deo impius & impietas ejus.* Sap. 14. v. 9. Sed Lutheranæ in omnibus operibus peccant, etiam bonis, cum ſemper agant contra Legem Dei, ad tam perfectum ſervitium ipſos obligantem, quam perfectum eis eſt impoſſibile; & quidem peccant mortaliter, cum nullum peccatum ex natura ſua veniale admittant. Adde, quod in ipſis uſque ad mortem perduret peccatum originale, omnesque motus concupiſcentiæ, etiam involuntarij, ſint peccaminofi mortaliter. 3. Requiritur exercitium bonorum operum, & variarum virtutum, præſer-

L 2

tin

tim Charitatis, sine quibus fides est mortua, nihilque prodest, ut fatentur: Sed apud Lutheranos nulla dantur bona opera coram Deo, imò omnia opera sunt peccaminosa, atque eo ipso ingrata Deo, nulla spiritualia, aut in potestate hominis constituta. 4. Macerationes & castigationes corporis voluntariè suscepta. v. g. Jejunia, flagella, humi- cubationes, sibi subtrahere voluptates etiam licitas, refranare cupiditates & passiones animi &c. uti semper fecisse Sanctos constat, & Paulus ipse docuit: *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs.* Gal. 5. v. 24. *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* 1. Cor. 9. *Mortificate corpora vestra,* Coloss. 3. v. 5. Sed Lutherani opera penitentiae, castigationes, & mortificationes corporis cane pejùs & angue oderunt, imò rident in Catholicis. 5. Sequi consilia Christi; nam sanctitas vera consistit præcipuè in eo, ut faciamus secundum voluntatem, beneplacitum, & cor Dei: voluntas autem Dei bona, beneplacens, & perfecta utique sunt mandata ejus & consilia: consequenter verè & insigniter sanctus est, qui cum gratia Divina non tantum observat mandata, sed etiam consilia Christi; is enim adipiscitur sanctitatem perfectam, seu Evangelicam perfectionem juxta illud: *Si vis perfectus esse, vade, vende, quae habes, & da pauperibus; & veni, & sequere me.* Mat. 19. v. 21. *Omnis, qui reliquerit domum, vel Fratres, aut Sorores, aut Patrem, aut Matrem, aut Uxorem, aut Filios, aut agros propter nomen meum, centuplum acci-*

piet, & vitam aeternam possidebit. v. 29. Sed Lutherani non tantum non sequuntur hæc & similia Christi consilia, sed etiam contemnunt ac rident in Catholicis, præsertim Religiosis. Ostendant nobis vel unicum, qui per totum tempus, quo viger Lutheranismus, amore perfectionis Christianæ & Evangelicæ domum, agros, parentes, uxorem, liberos reliquerit, qui spreta ampla hæreditate, stemmatis nobilitate &c. spes & res tantas præcisè ideo deseruerit, ut Christum arctius imitaretur pauperem pauper &c. ac ad perfectionem Evangelicam eluctaretur, quantas res & spes quot annis, & non ita pridem hic Augustæ, reliquerunt, & relinquunt Catholici utriusque sexûs in summo etiam flore ætatis, valetudinis &c. Ergo apud Lutheranos nec sunt, nec esse possunt veri & eximie sancti homines.

Ob. 1. Quamvis opera bona, si spectentur secundum rigorem Legis & Justitiæ Divinæ, ea exigentis, semper sint aliquo modo peccaminosa, tamen propter Christum ex Misericordia Dei acceptantur, & verè credentibus non imputantur ut peccaminosa. 2. Licet bona opera aliquid imperfecti & peccaminosi in se habeant, tamen non sunt peccata, nisi in ijs ponatur fiducia, quasi possemus per ea aliquid mereri. 3. Quamvis Lutherani propter permanentiam peccati originalis, & propter peccata actualia sint peccatores & immundi, tamen propter fidem in Christum non imputantur ista peccata renatis.

R. ad 1. Quod peccaminosum est & contra legem Dei, non potest accepta-

ri à Misericordia Dei ut bonum, *Deo enim odio sunt impius & impietas ejus;* vel igitur Misericordia Dei debet facere, ut opera bona non sint peccaminosa, non ponendo legem, cui adferentur, vel debet odire, non acceptare, sed imputare in peccatum. 2. Implicare videtur in terminis *opus bonum peccaminosum.* 3. Lutherani nunquam possunt ponere conditionem necessario requisitam ad hoc, ut opus peccaminosum, vel peccatum aliquod ipsis non imputetur; hæc enim conditio est *verè credere:* verè credere est mandatum Dei, quod à Lutheranis non potest perfecte impleri, consequenter peccant etiam credendo; quomodo ergo per & propter fidem, tanquam per actum peccaminosum, potest ipsis imputari iustitia Christi, & non imputari peccatum? 4. Fides vera in Christum non est, nihique valet juxta modernos Lutheranos sine dilectione Dei. *Pomer in seiner Saur-Brunnen: Cur p. 395.* nunquam autem possunt diligere Deum tantum, quantum juxta ipsos præcipitur in primo præcepto Decalogi sub pena inferni: ergo. 5. Præter fidem & dilectionem requiritur etiam pœnitentia, seu dolor de peccato commisso. *Saur-Brunnen: Cur p. 270.* sed juxta principia Lutheranorum nemo potest ita dolere, ut non magis teneatur dolere sub peccato: ergo quis dolendo, & volendo delere peccatum peccat. Qualis hæc sanctitas? 6. Peccatores, sedus baptisimi violantes, quod ferè semper fit apud ipsos, æquiparantur non-renatis; non-renati non possunt

verè credere: ergo. 7. Actus inter-nus fidei & alij actus spirituales non sunt liberi Lutheranis: ergo non est in eorum potestate ponere conditionem, sine qua non fiunt justii. 8. Denique per se absurdum est, Deum videre peccatum in homine, illud tamen non imputare; quomodo enim Dei mundissimis oculis placere possunt tanquam dilecti amici, qui sunt peccato maculati, tanquam leprâ infecti, tanquam caractere diaboli insigniti &c.? *Le-prosus non fit mundus per hoc, quòd pulchro pallio ejus tegantur sordes, et si tu velis ipsum reputare pro mundo; sic neque peccatores fiunt justii, amici, filij Dei, nec Ecclesia munda, sancta, & immaculata, non habens maculam aut rugam.* Eph. 5. per hoc, quòd iustitiâ Christi ipsi imputatâ tegantur peccata, vel quòd fideles reputentur justii & sancti. Ferè sicut non potest reputari sapiens per sapientiam alterius, qui in se stultus est, ac intrinsecâ caret sapientiâ.

Ad 2. Lutherani utique non ponunt fiduciam in suis bonis operibus, & tamen juxta ipsos peccaminosa sunt, ita ut Lutherus in Serm. de novo Test. seu de Missâ pronuntiaverit: *Caveamus à peccatis, sed maxime ab operibus bonis & legibus.* Item in serm. de Bapt. *Quanto sceleratior es, tanto citius Deus suam gratiam infundit. Si adornes te, ut catus, bonis operibus, ut re Deus acceptet, nihil efficies.* Deinde cur operâ bona fiant peccata, si aliqua fiducia ponatur in bonis operibus; cum Christus adeptioem iustitiæ &

salutis alligaverit certis operibus bonis & observationi mandatorum Dei? Nemo potest firmam & certam fiduciam ponere in meritis Christi, nisi ex sua parte ponat opera, sine quibus non est promissa iustitia & salus, nempe fidem, timorem Domini, penitentiam, dilectionem Dei, Deus enim *promisit coronam vite diligentibus se.* Jo. 1. v. 12. *Si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum.* 1. Jo. 3. Non igitur ex sola fide de factis promissionibus, sed etiam ex bonis operibus nascitur fiducia & spes firma: aliàs non est fiducia, sed praesumptio. Principalis quidem causa nostrae salutis est Dei misericordia & merita Christi, secundaria autem, & conditio *sine qua non*, sunt bona opera. Ad 3. patet ex dictis ad 1.

16. Ob. 2. Etiam Lutherani habent suos Sanctos, nimirum 1. Infantes baptizatos. 2. S. Petrum, S. Paulum, & ceteros Apostolos. 3. Illos, qui vitam probam & honestam ducunt, quales invenire est plurimos inter Lutheranos. 4. Martyres, qui pro Confessione Augustana graves cruciatus, imò & mortem perpessi sunt. 5. Lutherum, & eius vestigia legentes. Lomeus praeter eos, per quos tum in Antiquo, tum in Novo Testamento paravit Deus prodigia, nullum nominat, dicens, eos, quos posset adducere, tantum fore ridendos. Haud dubie intellexit Lutherum &c.

R. N. assertum. Ad 1. dico, infantes non habere fidem actualem, per quam tamen juxta Adversarios apprehenditur Christi iustitia, & homo ju-

stificatur & salvatur. Deinde hic est sermo de sanctitate morum: infantes autem nec bene nec male possunt esse morati. Praeterea quare Lutherani hos infantes tribuunt potius suae Ecclesiae, quam Calvinistae? Imò infantes baptizati spectant ad Ecclesiam Romano-Catholicam, sicut ipse Baptismus, quem Lutherani habent mutuum à Catholicis. Ad 2. Quo fundamento Lutherani sibi tribuunt potius S. Petrum, & alios Apostolos, quam Catholici, apud quos in longe maiore veneratione sunt quam apud Lutheranos? An non hos ipsos pro sua secta potuissent eodem jure adducere Ariani, Pelagiani &c. olim, & nunc Calvinistae &c.? Quare non etiam Lutheranos sanctos fuisse dicunt, vel quo jure dicerent, Abraham, Isaac, Jacob, imò & Adamum? Deinde Sancti debent reperiri in Ecclesia omnibus saeculis; nominare igitur oportet eos post tempora Apostolorum, qui ab Orbe Christiano fuerint habiti pro Sanctis, & tamen crediderint in omnibus, ut Lutherani. Praeterea quomodo S. Jacobum, qui in terminis contradicit fundamentali articulo Lutheranorum, asserens, *hominem justificari ex operibus, & non ex fide tantum.* c. 2. v. 24. possunt numerare inter sanctos Lutheranos? Idem faciunt S. Petrus & S. Paulus, quorum ille ait: *Charitas operit multitudinem peccatorum.* ep. 1. c. 4. v. 8. *Satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem & electionem faciatis; haec enim facientes non peccabitis.* epist. 2. c. 1. v. 10. Et Paulus: *Si habueris omnem fidem, charitatem*

ritatem autem non habuero, nihil sum.

1. Cor 13. v. 2. Ad 3. Vel isti, qui ducunt exterius vitam probam & honestam, etiam interius sunt boni, & errore invincibili circa fidem laborantes? tunc boni sunt quidem, non tamen ex ductu sui Evangelij Lutherani, sed ex bonitate suæ Indolis, ad honestatem pronæ, aut ex bona educatione, aut ex instinctu rationis, & isti spectant insuper re ipsa ad veram Christi Ecclesiam, nempe Romano - Catholicam, non ad erroneam, scilicet Lutheranam. Vel laborant ignorantia vincibili, aut alijs peccatis sunt interius fadati? & isti utique non sunt sancti, cum hæresis formalis sit inter gravissima flagitia. Deinde sorte non admodum multi ex adultis Lutheranis sunt verè & moraliter boni interius, seu ab omni peccato mortali liberi, etiam si invincibiliter putent se esse in vera fide, sed sunt sæpe sepulchra dealbata, sicut etiam sæpe solent esse Ethnici & Gentiles, qui multas virtutes morales exercent v. g. misericordiam erga pauperes, mansuetudinem &c. Præterea etiam si sint verè moraliter boni, & in gratia sanctificante constituti propter Baptismum, & earentiam omnis peccati mortalis delibentari; non tamen habent splendorem sanctitatis & perfectionis Christianæ; de hujusmodi autem Sanctis, in gradu excellenti, hæc nobis est sermo. Ad 4. Qui propter Augustana Confessionis fidem sustinuerunt tormenta aut mortem ipsam, non magis sunt Martyres quàm rebellis subditus, aut miles transfuga, qui mortè mulcatur; quia pariter fuerunt rebelles Matri Ecclesiæ,

& illius perfidi desertores, sine sufficienti causâ, sine probato errore in fide, in quem vera Christi Ecclesia nunquam prolabi potest. *Non pœna Martyrem facit; sed causa*, dixit S. Aug. Conc. 2. in Pl. 34. Causa igitur, pro qua passi sunt, mala fuit; ideo non Christi, sed diaboli Martyres exstiterunt. Adde, quòd isti Martyres Lutherani plerumque etiam passi sunt propter alia gravissima crimina, & non præcisè propter fidem suam, nimirum quia fuerunt simul perturbatores quietis Politicæ, homines blasphemæ, sacrilegi &c. Ad 5. Pro Luthero æquè potuisset nominari Judas Hcariotes aut Julianus Apostata, horumque assecla. Unde rectè fecit Lomerus, silentio suppressens suos Sanctos, rideri metuens, si nominaret.

Nunquam igitur habuerunt sanctos Lutherani, nec modò habent; atque ex horum defectu rectè infertur etiam defectus doctrinæ sanctæ; si enim doctrina esset sancta, etiam aliquos saltem homines efficeret sanctos, juxta ea, quæ dicta sunt in probatione *Majoris* n. 11. Proinde Ecclesia Lutherana non est *sancta*, nec in doctrina nec in moribus, cum tamen veram Christi Ecclesiam *sanctam* esse debere fateantur nobiscum in Symbolo Apostolico.

An Ecclesia Romana sit sancta in moribus & vita suorum membrorum?

R. semper fuit. Probat 1. ex Annualibus Ecclesiasticis, Martyrologijs,

& alij libris Historicis, in quibus describuntur vitæ sanctissimorum hominum utriusque sexus, non modo insigni innocentia, pietate, virtutum studio, sed etiam miraculis splendentium; & quidem per singula sæcula à temporibus Apoltolorum usque ad tempus modernum. Legentibus occurrunt SS. Patres, Ecclesiæ Doctores, summi Pontifices, uti S. Clemens, S. Dionysius Areop. S. Ignatius & S. Cypr. MM. S. Hieron. S. Ambros. S. August. S. Basilus, S. Leo, S. Gregorius &c. Occurrunt Martyres innumeri, & ultra 11. milliones, qui summa alacritate inter gravissimos cruciatus omnia cum vita & sanguine profuderunt pro fide Ecclesiæ Romanæ, uti S. Laurentius, S. Sebastianus, S. Georgius S. Vitus &c. Occurrunt propè infiniti SS. Confessores, ac inter hos multi Episcopi, & Fundatores Ordinum, uti S. Henricus, S. Udalricus, S. Benedictus, S. Bernardus, S. Dominicus, S. Franciscus &c. cum plurimis eorum filijs, Placido, Roberto, Antonio Patavino, Vincentio Ferrerio &c. Occurrunt Virgines plurimæ, uti S. Agnes, S. Catharina Alexandrina, & Senensis, S. Gertrudis &c. Ex iisdem constat, viros sanctissimos fuisse, qui prædicarunt fidem Ecclesiæ Romanæ, eamque in varias provincias introduxerunt, uti S. Lucius D. Pauli Discipulus, qui prædicavit primus Ratisbonæ in Bavaria circiter anno 61. S. Marcus ejusdem D. Pauli Discipulus Passavij anno 70. S. Maternus D. Petri Discipulus Treviris anno 95. SS. Quirinus & Maximilianus in Austria anno Christi 291. S.

Narcissus Augustæ anno 307. S. Rupertus in Bavaria anno 535. SS. Kilianus & Burchardus Herbipoli anno 687. S. Willibaldus Eustadij, & S. Bonifacius in Thuringia ac reliquæ Germaniæ partibus circa annum 746.

Confirmatur ex Annalibus recentioribus hominum memoriæ haud multum supergressis, ex quibus constat sanctitas extraordinaria ac toti mundo notissima virorum, qui vixerunt tempore Lutheri & post Lutherum in Ecclesiâ Romana, quod est evidens indicium, in Ecclesiâ Romana adhuc vigere integram, veram, & incorruptam fidem Christi, utpote extra quam nulla datur vera & tam prodigiosa sanctitas. Tales autem fuerunt S. Pius V. Papa, S. Carolus Borromæus Cardinalis, S. Thomas de Villanova Archiepiscopus, S. Franciscus Salesius, & S. Andreas Corsinus Episcopi, S. Ignatius, S. Philippus Neri, S. Petrus Nolasco, S. Joannes Dei, & S. Cajetanus, cum S. Theresia, Fundatores Ordinum, S. Franciscus Xaverius, S. Ludovicus Beltram, S. Petrus de Alcantara, S. Franciscus Borgia, B. Franc. Solanus, B. Stanislaus Kostka, B. Aloysius Gonzaga &c. Confessores & Religiosi, S. Maria Magdalena de Pazzis, S. Rosa Lima, Virgines Religiosæ. Taceo alios plurimos, famâ sanctitatis & miraculis conspicuos, pro quorum sanctificatione jam formati sunt Processus. Unicus Dominicus à JESU MARIA Ord. Carmel. Discale. qui per plures annos in nostra Germaniâ versatus, cum Duce Baviaræ Maximiliano castra secutus, & post victoriam contra Fridericum Palati-

latinum & Sectarios haud procul Pragâ prodigiôsè obrentam Viennæ mortuus est. Ille unicus, inquam, sufficeret ad confundendos omnes Sectarios, & veram sanctitatem tum Ecclesiæ Romanæ tum suam satis supèrque probandam, cum tota ejus vita ferè nil fuerit nisi continuum & concatenatum miraculum.

Probatur 2. ex constanti, communi, & certissima fama, uti & ex vulgatis Calendarijs, ex quibus nemini non constat, plurimos in Ecclesiâ Romana reperi, quos totus Christianus Orbis habet, & semper habuit pro veris sanctis. Quòd autem isti fuerint membra Ecclesiæ Romanæ, patet evidenter 1. ex libris, quos isti sancti elucubrârunt. 2. Ex factis, quæ ediderunt, uti erant cultus & invocatio B. Virginis MARIE aliorumque Sanctorum, Jejunium Quadragesimale, adoratio Eucharistiæ Sacrificium Missæ, preces pro Defunctis, castigationes acerbæ corporis, usus Sacramentorum Confirmationis, Extremæ Unctionis &c. 3. Ex votis Religiosis, quia multi fuerunt Monachi, Abbates, aut alij Religiosi. 4. Ex subjectione erga Pontificem Romanum. 5. Ex officijs, quæ obierunt ex demanatione Pontificis Romani. 6. Ex zelo, quo prædicârunt & propagârunt fidem Romanæ Ecclesiæ. 7. Ex devotione erga arces & loca sacra. 8. Ex reverentia, quam exhibebant SS. imaginibus &c. 9. Ex communi persuasione hominum.

18. Probatur 3. ex confessione Adversariorum. Lutherus in epist. de Anabapt. ad duos Parochos rotundè fate-

R. P. Pichler Theol. Polemica,

tur, *sub Papatu esse nucleum Christianismi, & multos pios, magnosque sanctos.* In epistolam ad Gal. c. 5. ait: *Admiratur mundus sanctitatem Benedicti, Gregorij, Bernardi, Francisci, & similium; quia audit, eos magnifica in speciem, & insolita quadam opera fecisse.* Melancthon in Apol. Aug. Conf. tit. de votis Monasticis Bernardum, Franciscum, aliosque Monachos vocat *Sanctos.*

Quanti æstiment Lutherani sanctitatem Ecclesiæ Romanæ, patet etiam ex eo, quòd plurimi, doctrinâ, nobilitate, aliisque dotibus eximij, instante mortis periculo (ubi vel maxime solemus eligere ea, quæ judicamus meliora, Deo magis grata, nostræque salutis magis proficua) ad Ecclesiâ Romanam transierint, inter quos meritò nominari debet Joannes Elector Saxonie, qui fuit primus ex Principibus antea Lutheri sectator, in agone tamen iterum respuit, & Catholico ritu ultima Sacramenta recepit, ut authenticè constat ex Confess. & Anti-Confess. August. Card. Kollonit. Alij, etiam valentes adhuc, unius amore salutis, & perfectionis Christianæ, ad Romanam Ecclesiâ redierunt relictis parentibus, amicis, opibus, honoratis officijs &c. Et vix est Princeps aliqua familia, quæ elapsò sæculo non unum aut plures Catholicis submisserit. Exempla recentia coram oculis habemus Regem Augustum, Saxonie Electorem, Reginam Hispaniæ, Ducem Wolfenbitelianum &c. Econtra non memini, ullum ex Catholicis Principibus post illam primam generalem defectionem,

Mus

ia

in summis rerum perturbationibus factam, relicta Ecclesia Romanâ ad Lutheranam defecisse. Item non memini, de ullo me legisse vel audivisse, qui instante propinqua morte deseruisset Ecclesiam Romanam, liberè desciscens ad Lutheranos, ut tutius veniret ad cælum. Rursus non memini, neque credo, vel unicum, rerum peritum, ex Catholicis amplexum esse fidem Lutheranam, ut hac via vitam duceret sanctiorem, facilius assequeretur perfectionem Christianam, & salutem aeternam. Sed qui deficiunt à nobis ad Sectarios, vel sunt mali Sacerdotes & Religiosi apostata, vel pauperes, quorum illos petulantia carnis, istos penuria panis trahit in ruinam: aut sunt homines scelerati, leves, venales, desperati, quos vel timor iusti supplicij, vel spes lucri, promotionis, gratiæ Principum &c. precipites agit.

Audiamus adhuc alios duos ex Adversarijs Recentioribus, clarissimum testimonium pro sanctitate Sacerdotis Catholici & quidem Jesuitæ, nimirum S. Francisci Xaverij deponentes. Philippus Baldeus in Historia Judaica (III der wahrhaften und ausführlichen Beschreibung der berühmten Ost-Indischen Küsten anno 1672. Amstelodami impressa c. 13. p. 76.) de eo ita pronuntiat: *Si Xaverius fuisset nostra Religionis, etiam apud nos ut alter Paulus cum veritate esset estimandus, & volendus, velut alter Sanctus Paulus. Quamquam autem Religionis fuerit à nostra diversa, aio, bonos omnes ejus zelo, vigilantia cura, & morum sanctitate excitari debere ad cau-*

*vendam in faciendo Dei opère negligentiam -- Si considero patientiam & lenitatem, qua magnis juxta ac infimis sanctos virosque Evangelij latices propinavit &c. cogor exclamare: quis in mirabilibus istis similis illi? -- Utinam, cum talis tantisque existeris, esses, aut fuisses nostra Religionis! Altiùs adhuc attollit Tavernierius, vir, dempta Religione, omni ex parte egregius (Recueil de plusieurs relations & traités singuliers & curieux) more Catholici ita loquens: *Sanctus Franciscus Xaverius hoc in loco vitam cum Missionis finivit, fide Christiana, quacunque transisset, mirifico cum progressu stabilitâ, non solum suo Zelo, sed & vita exemplo morumque sanctitate -- Doctrinam Christianam propagatam fuisse studio & curâ sancti hujus viri, quem rectè Sanctum Paulum, & verum Indiarum Apostolum nominare possis.**

Notentur in his elogijs verba Sanctus Xaverius, alter Sanctus Paulus, ejus morum sanctitate, vite exemplo, sancti hujus viri, in Mirabilibus, sanctos Evangelij latices, verum Apostolum: *utinam esses vel fuisses nostra Religionis! Si Xaverius fuit sanctus, morum integritate, & Apostolicis virtutibus ornatus, si verus Apostolus propagavit fidem Christianam, puros Evangelij incorrupti latices propinans, mirabilia patrans, alter Sanctus Paulus &c. ut vel Adversarij rei veritate convicti fateri debent: quid est, quod quis dubitet, num in Ecclesia Romano-Catholica sint veri Sancti, & doctrina illius tota sit vera, pura, sancta, Evangelica, Apo-*

Apostolica? Edicite, quis prudens suspicari possit (nedicam asserere) Romano-Catholicos esse impios Idololatrias, supersticiosos, in Deum & Christum injuriosos, dum offerunt Sacrificium Altaris pro vivis & defunctis, dum adorant Christum in Eucharistia, dum formant signum Crucis in fronte, dum adhibent aquam lustralem, dum se Deo nuncupatis voluntariè votis obstringunt, dum invocant Deiparam, dum à Summo Pontifice Indulgentias petunt, dum fidem solam ad salutem sufficere prædicant &c. ? Hæc enim omnia & singula prædicavit & fecit Franciscus Xavierius, Catholicus, Sacerdos, Religiosus, Jesuita, quem vosmetipsi non potestis non proclamare *Sanctum, verum Apostolum, alterum S. Paulum, morum sanctitate conspicuum, vite exemplo illustrem, mirabilium patratorem, sanctos Evangelij latrices propinquentem.*

19. Ob. 1. In Ecclesia Romana semper reperire fuit homines plurimos valde sceleratos, & reperiuntur etiamnum: ergo nec fuit nec est sancta sanctitate morum in suis memb. is. Ant. prob. 1. plurimi fuerunt scelerati Pontifices. 2. Cardinales, Episcopi, Clerici, Religiosi. 3. Qui fuerunt boni, subinde facti sunt pessimi: ergo hominum Sanctitas, utpote instabilis, non potest esse nota, Ecclesiam Romanam esse veram. R. 1. T. A. N. C. Modò semper aliqui existant boni & sancti in aliqua Ecclesia, jam datur nota veræ Ecclesiæ. Propter aliquos sanctos jam potest Ecclesia dici *sancta* per Synecdochen, scilicet propter partem, eamque nobilitat.

R. P. Pichler Theol. Polemica.

rem. R. 2. Dist. Ant. ita tamen, ut semper fuerint, & adhuc sint plurimi sancti & justi. Transf. Ant. ita ut nulli, vel non nisi paucissimi existerint sancti & justi. N. A. Nimis lyneei sunt Sectarij in observandis peccatis Catholicorum, cum tamen longè plura invenire possent inter suos, nisi sponte cæcutire vellent. Ad 1. Pontifices scelerati non fuerint plurimi, sed respectu tanti numeri, & tantæ eminentiæ, paucissimi. Cur dissimulant, quòd ferè tertia pars Pontificum Romanorum publice annumerata sit Sanctis? Ad 2. non distemur, in agro Ecclesiæ sæpius fuisse zizania, etiam inter Clericos & Religiosos, præsertim tempore Apostasiæ Lutheraniæ; inter pessimos autem corypheus exstitit Lutherus, & Calvinus, ille quidem inter Religiosos, iste inter Sacerdotes, uterque dux non ovium Christi, sed malè oleantium hædorum sui similitum. Ad 3. N. Conf. Non enim sanctitas alicujus personæ singularis, de qua utique certitudinem non habemus, utrum vera sit vel ficta &c. sed sanctitas plurium alicujus certis, & constans per omnes ætates saltem in quibusdam, nota est veræ Ecclesiæ.

Ob. 2. Catholici, imò etiam Romani Pontifices in suis urbibus erigunt Lupanaria: ergo nulla est sanctitas morum apud Catholicos. R. D. A. erigunt Lupanaria, vel potiùs erigi permittunt ac tolerant ad cavenda majora mala, nempe adulteria, incestus, aliasque peiores libidines. T. A. probant & approbant. N. A. Ubi omnia mala impediri nequeunt, recte permittuntur

Mm 2

mi

minora (non probantur) ut evitentur
majora. In Ecclesia Romana, si omnes
viverent juxta directionem illius, om-
nes forent boni & sancti; si igitur abu-

sus ac scelera itrepant, per accidens est,
non secundum doctrinam & leges Ec-
clesiæ, quæ semper carpit & punit vi-
tia, nunquam docet aut approbat.

SYLLOGISMUS III.

Vera Christi Ecclesia debet esse conspicua miraculis.

Sed Lutherana non est conspicua miraculis.

Ergo Lutherana non est vera Christi Ecclesia.

21. Sciendum 1. Geminam sanctitatem
tam doctrinæ quam morum opti-
mè confirmari miraculis; quia hæc sunt
quasi Sigillum Dei infallibiliter aliquid
attestantis. Siquidem verum miracu-
lum non nisi Divina virtute fieri potest;
proinde si in confirmationem alicujus
Religionis, vel hominis sancti, videa-
mus contingere miraculum, evidens
signum ac nota est, ejusmodi Religio-
nem esse veram, vel hominem esse ve-
rè sanctum; cum evidenter repugnet,
Deum testari falsum. Miraculum igitur
vel unicum, si de eo constaret evi-
denter, evidenter probaret, Religio-
nem, in cujus contestationem factum
fuisset, esse veram: si verò constet so-
lum moraliter & evidenti credibilitate
de illo, saltem probat, ejusmodi Reli-
gionem esse evidenter credibilem, &
quidem tanquam nota affirmativa.
Quòd verò miracula sint etiam nota
negativa, ita ut vera Ecclesia esse non
possit, quæ miraculis caret, probabi-
mus postea probando *Majorem Syllo-
gismi* facti.

22. Sc. 2. Miraculum accipi tripliciter.

1. Latè pro omni effectu raro & mira-

bili, cujus causa non statim apparet,
licet causa sit naturalis vel artificialis;
& hæc vocantur miracula naturæ, mi-
racula artis; suntque potius *mirabilia*,
quàm verè *miracula*. 2. Strictius
pro extraordinario Dei opere, licet non
absolute vires totius naturæ superante,
sive dein id faciat Deus solus, sive cum
aliqua creatura: cujusmodi miraculum
erat loquens asina Balzam, aut curatio-
nes prodigiose quorundam morborum
in organis nondum destructis &c. proba-
biliter enim aliquis Angelus jussu Dei
movit linguam asinæ in voces articula-
tas, sicut dæmon movit os serpentis,
ut loqueretur Evæ: sic Angeli, vel Sancti,
ex speciali beneficio Dei possunt appli-
cando occultè pharmacumate morbos
aliquos &c. 3. Propriè & strictissime
pro opere supernaturali, omnium
creaturarum vires & exigentias superan-
te, ita ut à solo Deo fieri possit, sive
quoad substantiam operis, sive quoad
modum & circumstantias, in quibus
opus fit. Cujusmodi miracula, & o-
pera quoad substantiam supernatura-
lia sunt vera resuscitatio mortuorum,
illuminatio cæcorum, curatio claudu-
rum,